

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ "ΜΟΥΣΕΙΟΝ"

Ἀρχαῖος γὰρ με νέα περιστύλια
 στὰ μάτια μου τὸ μέγαρο φαντάζει,
 μιὰν ἐποχὴν ἐξαίσιαν ἀγκαλιάζει
 μ' ὅσα φυλάγει ἀτίμητα κειμήλια.

Τί τι ἂν ὁ χρόνος ἄπονα ρημάζει
 δημιουργῶν λιγύζων τὰ κοινύλια,
 ἀχάλαστη ἀπ' τὴ βάνδαλή του ζήλει
 ἢ Ἑλληνικὴ διάνοια καταυγάζει

τὴν περασμένην ἱστορίαν ὅλη.
 Κι ἂν ἀπομείναν λόγοι ἀπ' τοὺς πατέρους
 τῶν φημισμένων ἔργων, μέσ' στὴν πόλιν

τῶν Πτολεμαίων πάλι με τοὺς γύρους
 τῆς σφαίρας τὴν ὠραία συνεχίζει
 παράδοση, μὰ ποίηση π' ἀνθίζει.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΣΠΙΘΕΣ ΚΑΙ ΤΕΦΡΕΣ"

ΝΟΙΩΘΩ

Νοιώθω μιὰ δομὴ ἀδάμαστη, τρελλὴ καὶ θεωριμένη
 γὰ ξεχειλίζη χεῖμαρος μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου,
 πότε ἀστραπὴ γὰ γίνεται οὐρανοφωτισμένη
 πότε φωτιὰ καὶ κεραινὸς γὰ καίη τὴ ζωὴ μου.

Νοιώθω μεγάλα δυνάμει, ὄνειρο μαγεμένο,
 μὲ μιὰν ἀέτεια δύναμη, ὡς τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρι
 γὰ μὲ πετοῦνε, λούλουδο τοῦ ἡλίου λατρεμένο
 ποῦ τὸ μαδοῦν στὸν ἄνεμο κάποια γιγάντια χέρια.

Μὰ καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς γῆς στέζω βαθεῖα θλιμμένη
 θεωρῶντας τοῦ χινόπωρου τὸ χλωμιασμένο δεῖλι,
 πόσο ἄχαρη σὰ χειμωνιά ἢ ζωὴ ἀγοδιαβαίνει
 ἔχοντας τὸ πιχρόγελο τοῦ σαρκασμοῦ στὰ χεῖλη!

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ